

tionalliberale Parti, og hvem Andre hidrog mere end netop det ærede Medlem til at faae dem fjernede. Er det altsaa Iffledes Høire at faae dem fjernede, saa har det ærede Medlem raft Haanden dertil og været med til at bane Veien for det Syftem, han nu faa høilig beflager, der er blevet fulgt fra Regjeringens Side. Seg har ikke stillet mig faaledes fom det ærede Medlem, og det kommer maafte af, at jeg altid har havt en levende Følelse af, at jeg befandt mig udenfor den Kreds af Mand, i hvilken der kunde være Tale om at jøge Ministeremner, og naar man er klar derpaa, er man ikke friftet til at gjøre Ting, fom de kunne være friftede til at gjøre, der tro at befinde fig indenfor denne Kreds. Seg har troet, at den Stilling, jeg havde fom Folkethingsmand, var med hvilketomhelst Ministerium at arbejde paa at bringe det meft Mulige ud af Forhandlingerne, og det har jeg gjort lige overfor de nationalliberale Ministerier og lige overfor Godseierministerierne. Der er Ting, vi have faaet ved det nationalliberale Ministerium, fom vi maafte ikke kunde have faaet ved Godseierministerier, og paa den anden Side have vi faaet ved Godseierministerier, hvad vi maafte ikke kunde have faaet ved nationalliberale Ministerier. Seg tror faaledes ikke, at vi under et nationalliberalt Ministerium havde faaet Landkommunalloven af 6te Juli 1867, og jeg mindes ogsaa, at det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad), bebrejdede den nuværende Confeilspræfident, at han fom Indenrigsminister befjergede Præfterne ud af Sogneraadene og derved bevirkede, at man ikke havde nogen Garanti for, at der i Sogneraadene var Nogen, der forftod Lovene. Der kan være noget Berettiget deri, ftjøndt jeg vil fige, at Præfterne ikke give Garanti for, at Lovene blive rigtig forftaaede, men i Reglen forftaa de dem dog bedre end Bønderne. Seg vil ogsaa erkjende, at vi ikke under et Godseierministerium havde faaet Fæfteloven af 9de Marts 1872, men derfor kan det have fin Nytte, at man vælger. For os imidlertid, fom befinde os udenfor Kredsen af Ministeremnerne, tror jeg ikke, der er noget Bedre for vort Folk, end at jøge ved Forhandling af Sagerne at drage den ftørft mulige Nytte ud af dem. Saa talte det ærede Medlem om Forbehold, fom Lehmann havde taget i 1865 med Henfyn til Grundlovens Indtræden igjen, naar Fællesforfatningen faldt bort, men det forekommer mig, at det ærede Medlem ftet ikke har forftaaet, hvorpaa Lehmanns Forbehold gif ud. Det gif ingenlunde ud paa, at Sunigrundloven med det daværende Lands-

thing absolut ftulde indfættes igjen med fuld Raadighed over alle Riges Anliggender, det har ftet ikke været Lehmanns Mening, og det har han ogsaa viift ved at være En af de Svrigfte til at arbejde paa en Forandring i Landstingets Sammensætning. Det, Lehmann vilde forsvare i 1855, og fom han var den Første til at tage Ordet for i Landstinget i 1864 efter Fredsftutningen, var, at de Anliggender, der laa under Rigsraadet, fom Monarkiets Anliggender, ikke ftulde gaa over til at regjeres absolut, men regjeres af en Folkerepresentation, at Rigsraadets Rettigheder paa legal Waade kunde henlægges under Rigsdagen. Men dette Punkt om Landstingets Sammensætning var der ikke Noget om i Lehmanns Forbehold, og det viifte han bedft ved ivrig at virke for en Forandring i Landstingets Sammensætning. Saa talte det ærede Medlem i høie Toner om, hvad Kongen udfatte fig for ved at indtage den og den Stilling. Det ftulde det ærede Medlem helst lade være med; thi derved fom det ærede Medlem tror, at han kan imponere Nogen ved mod god gammel Skik at undlade at erhverve Folkethingets Samtykke til at bringe Kongen Thingets Lyftøftning ved Nytaar, saa tager han feil, og kompromitterer det ærede Medlem Nogen derved, saa kompromitterer han fig selv og ikke Nogen af os andre. Seg vil fige til det ærede Medlem: Lad hellere det være at tale om, hvad Kongen udfætter fig for, thi i samme Grad fom det ærede Medlems Popularitet fynker, i samme Grad ftiger Kongens.

Thorup: Ved at gjennemlæse det foreliggende Forflag maa man ftørft opfafte det Spørgsmaal, hvor vidt der er Brug for et faadant, om da den nuværende Forfatning ikke kan bruges i den Skikkelse, den fik i 1866. Opfafter jeg det Spørgsmaal for mig, saa ftaar det mig klart, at have vi en Regjering, der lovalt vil følge de Forftifter, der ere givne i Grundloven af 1866, saa kan den bruges. Men uagtet jeg faaledes er enig i, at Grundloven kan bruges, saa vil jeg dog ikke bestemt modsætte mig, at vi kunne forhandle om Forflag, der kunde ændre den nuværende Grundlov. Man maa rigtignof fige, at der er viftnok Ingen, hvad enten han hører til Høire eller Venstre, der for Alvor tror paa, at den nuværende Regjering ftærlig er kaldet til at faae et Forlig i Stand mellem de to Thing, der kan føre til, at vi kunne naae en heldigere og bedre Grundlov end den, vi nu have. I alt Fald tyder det Forflag, fom Regjeringen har forelagt, ikke paa, at den er i Besiddelse af faadanne Evner, at den kan faae den Konflikt løst, fom den har